

T R E Ś Ć:

ZARZĄDZENIA

Poz. 25 Nr 43 z dnia 22.II.1952 r. w sprawie klasyfikacji maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego i podziału maszynistów na specjalności.

Poz. 26 Nr 46 z dnia 26.II.1952 r. w sprawie wprowadzenia mechanicznego wykonywania tynków w budownictwie przemysłowym.

Poz. 27 Nr 50 z dnia 7.III.1952 r. w sprawie określenia warunków, którym powinni odpowiadać pracownicy szkolący robotników w zakładach pracy resortu budownictwa przemysłowego oraz zasad wynagradzania tych pracowników.

Poz. 28 Nr 51 z dnia 6.III.1952 r. w sprawie usprawnienia prac kosztorysowych w biurach projektów.

Poz. 29 Nr 57 z dnia 20.III.1952 r. w sprawie kontroli jakości cementu.

OKÓLNIKI

Poz. 30 Nr 18 z dnia 14.III.1952 r. w sprawie organizowania zbiórki makulatury.

Poz. 31 Nr 22 z dnia 26.III.1952 r. w sprawie planowania kosztów wynikających z zatrudnienia robotników zamiejscowych.

25.

ZARZĄDZENIE Nr 43

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 22 lutego 1952 r.

w sprawie klasyfikacji maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego i podziału maszynistów na specjalności.

W związku z koniecznością podniesienia kwalifikacji maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego oraz zapewnienia sprawnej obsługi i właściwej konserwacji sprzętu, zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się następującą klasyfikację maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego:

maszynista	I klasy
maszynista	II klasy
maszynista	III klasy

2. Ustala się podział maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego zaliczonych do I, II względnie III klasy na następujące specjalności:

- „maszynista koparek“ — do obsługi wszystkich rodzajów koparek o napędzie spalinowych, elektrycznym lub parowym oraz dźwigów samojezdnych na kołach i na gąsiennicach;
- „maszynista spycharek“ — do obsługi spycharek, zgarniarek i równiarek;
- „maszynista dźwigów wieżowych“ — do obsługi dźwigów wieżowych;
- „maszynista parowozów budowlanych“ — do obsługi parowozów budowlanych;
- „maszynista lokomotyw i silników spalinowych“ — do obsługi lokomotyw, silników spalinowych oraz kompresorów;
- „maszynista maszyn specjalnych“ — do obsługi dingle-rów, kafarów i innych z wymienieniem specjalności.

3. Zasady klasyfikacji maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego ustala instrukcja dołączona do niniejszego zarządzenia, jako załącznik Nr 1.

4. Oddzielna instrukcja ustali jakiej klasy maszyniści będą uprawnieni do obsługi sprzętu poszczególnych typów i wielkości.

§ 2. Począwszy od dnia 1 października 1952 r. samodzielna obsługa oraz kierowanie ciężkim sprzętem budowlanym

może być powierzana wyłącznie maszynistom posiadającym świadectwa odpowiedniej klasy i specjalności.

§ 3. 1. Świadectwa, o których mowa w § 2, wydawać będzie Centralny Ośrodek Szkolenia Maszynistów Sprzętu Budowlanego (COSMSB), według wzoru stanowiącego załącznik Nr 2, po złożeniu przez kandydata egzaminu i przedstawieniu przez niego zaświadczenia odbytej praktyki na spręcie.

2. Regulamin przeprowadzania egzaminów oraz projekty programów egzaminów opracuje COSMSB i w terminie do dnia 15 marca 1952 r., przedstawi Departamentowi Głównego Mechanika do zatwierdzenia.

§ 4. 1. Świadectwa i zaświadczenia maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego wydane przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia (na podstawie zarządzenia Ministra Budownictwa z dnia 16 października 1950 r. Nr GM/2/6583/50) ulegają wymianie na świadectwa maszynistów III względnie II klasy odpowiedniego sprzętu stosownie do przepisów § 1 niniejszego zarządzenia.

2. Zasady i terminy wymiany świadectw ustali Departament Głównego Mechanika.

§ 5. 1. Maszyniści ciężkiego sprzętu budowlanego, którzy na podstawie przepisów § 4 zostali zaliczeni do III lub II klasy, mogą ubiegać się o dopuszczenie ich przez COSMSB do egzaminu na maszynistę II względnie I klasy.

2. Maszyniści nie posiadający świadectw mogą ubiegać się do końca 1952 r. o dopuszczenie ich przez COSMSB do egzaminu na maszynistę dowolnej klasy.

§ 6. Kierownictwo COSMSB dla wykonywania zadań określonych w §§ 3 i 4 powoła w terminie do dnia 15 marca 1952 r. komisje weryfikacyjne (egzaminacyjne).

Skład komisji oraz regulamin prac komisji zatwierdza na wniosek COSMSB Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego w porozumieniu z Departamentem Głównego Mechanika.

§ 7. 1. Właściwe zjednoczenia obowiązane są złożyć centralnym zarządom w terminie do dnia 15 marca imienne wnioski (według wzoru stanowiącego załącznik Nr 3) co do zweryfikowania na maszynistów osób pracujących dotychczas, jako operatorzy ciężkiego sprzętu budowlanego.

2. Centralne Zarządy po dokonaniu analizy zgłoszonych wniosków skierują je w terminie do dnia 1 kwietnia 1952 r. do COSMSB.

§ 8. 1. Maszyniści ciężkiego sprzętu budowlanego obowiązani są w czasie pracy nosić odznaki służbowe na widocznym miejscu.

2. Odznaki wydawane będą przez ośrodki szkolenia maszynistów sprzętu budowlanego.

3. Projekt odznak służbowych oraz wzór legitymacji dla maszynistów I, II i III klasy opracuje COSMSB i w terminie do dnia 1 kwietnia 1952 r. przedstawi Ministrowi Budownictwa Przemysłowego do zatwierdzenia.

§ 9. 1. Koszty związane z wykonaniem zadań, wynikających z §§ 3 i 4 pokryte będą z opłat kandydatów zgłaszających się do egzaminów lub weryfikacji.

2. Ustala się wysokość opłat:

za egzamin i wydanie świadectwa — 60 zł.

za weryfikację i wymianę świadectwa — 30 zł.

§ 10. Koszty przejazdów i diet kandydatów wyjeżdżających na egzaminy pokrywane będą przez właściwe zjednoczenia (zarządy budowlane).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

M I N I S T E R

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 43
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 22 lutego 1952 r.

I N S T R U K C J A

w sprawie klasyfikacji maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego.

I. Ogólne przepisy dla maszynistów.

Stopień zaszeregowania (klasę) maszynistów ciężkiego sprzętu budowlanego wymienionego w § 1 zarządzenia Nr 43 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 lutego 1952 r. określa się ilością posiadanej wiedzy technicznej w zakresie ustalonego minimum i stopniem umiejętności w obsłudze sprzętu i pracy sprzętem danego rodzaju.

Zasadnicze wymagania w stosunku do załóg obsługujących sprzęt są następujące:

1) znajomość budowy, obsługi i właściwości danego rodzaju sprzętu;

2) wykonywanie ustalonych norm wydajności w pracy sprzętem, norm zużycia paliwa i smarów, a także zużycia lin dla sprzętu posiadającego liny jako osprzęt;

3) utrzymywanie sprzętu w pełnej sprawności i w stanie zdatności do użytku, oraz przeprowadzanie należytej konserwacji i przeglądów bieżących;

4) wyeliminowanie przestoi z winy obsługi;

5) dokładna znajomość i stosowanie w praktyce wszystkich porządkowych i roboczych instrukcji, przeznaczonych dla obsługi sprzętu;

6) znajomość i przestrzeganie prawideł przyjęcia — odbioru sprzętu w czasie przekazywania go zmianie obsługi;

7) dokładna znajomość i przestrzeganie przepisów bezpieczeństwa pracy;

8) umiejętność wykonywania pracy nie tylko w gruntach normalnych, lecz i w warunkach gruntów podmokłych, gruntach zmarzniętych i skalistych;

9) dla maszynistów sprzętu wymienionego w § 1, lit. a i b zarządzenia — umiejętność przeprowadzania wykopów na wzniesieniach i spadzistościach, a także znajomość technicznych warunków prowadzenia robót.

II. Skład załogi obsługi ciężkiego sprzętu budowlanego.

a) Maszynista,

b) Pomocnik maszynisty.

Do koparek o napędzie parowym winien być przydzielony ponadto palacz posiadający zezwolenie dozoru kotłów.

III. Kwalifikacje maszynistów.

1. Do kierowania sprzętem wymienionym w § 1 zarządzenia i samodzielnej pracy na nim są uprawnieni maszyniści posiadający świadectwa wydane przez Centralny Ośrodek Szkolenia Maszynistów Sprzętu Budowlanego.

2. Maszyniści dzielą się na 3 klasy w zależności od klasyfikacji.

3. Brygadzystą (starszym maszynistą) sprzętu wymienionego w § 1 zarządzenia może być maszynista minimum II klasy.

4. Świadectwo maszynisty wydaje COSMSB po złożeniu egzaminu przez kandydata na maszynistę i przedstawieniu przez niego zaświadczenia odbytej praktyki na sprzęcie. Minimalne okresy praktyki ustalone są w ustępach dotyczących wymagań dla poszczególnych klas maszynistów.

5. Osoby, które ukończyły kursy maszynistów starego typu dopuszczone zostaną do samodzielnej pracy na sprzęcie wymienionym w § 1, dopiero po otrzymaniu z COSMSB świadectwa maszynisty III klasy.

6. W wypadku, gdy kurs ukończy kandydat na maszynistę, nie posiadający wymaganej praktyki dla maszynisty III klasy, należy skierować go celem odbycia praktyki w charakterze pomocnika, na sprzęt według wyuczonej na kursie specjalności.

Po przedstawieniu zaświadczenia z odbytej praktyki oraz opinii wydanej przez dział głównego mechanika zjednoczenia, COSMSB wyda zainteresowanemu świadectwo maszynisty III klasy.

IV. Klasyfikowanie maszynistów.

A. Maszyniści III klasy.

Maszynistom III klasy stawia się następujące wymagania:

1. zdanie egzaminu wg ustalonego programu co najmniej z wynikiem dostatecznym;

2. wykazanie znajomości robót ślusarskich na poziomie co najmniej ślusarza 6-ej kategorii (wg załącznika Nr 3 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie);

3. co najmniej 6-miesięczna praca w charakterze pomocnika na sprzęcie, na który ma otrzymać tytuł maszynisty;

4. znajomość systemu planowej konserwacji i przeglądów bieżących;

5. umiejętność prowadzenia obowiązujących dziennych raportów, a także umiejętność sporządzania raportów uszkodzeń;

6. umiejętność przeprowadzenia montażu i demontażu obsługiwanego sprzętu w ramach konserwacji i przeglądów bieżących oraz wymiany jednego rodzaju osprzętu na inny;

7. znajomość pracy na wszystkich istniejących typach sprzętu danej grupy z podstawowymi rodzajami wymiennego osprzętu;

8. znajomość technicznych warunków eksploatacji obsługiwanego sprzętu w szczególności w zakresie racjonalnego ustawienia go w miejscu pracy i wykonywania zadań;

9. znajomość sposobu zasilania eksploatowanego sprzętu w wodę i energię elektryczną;

10. znajomość przepisów konserwacji obsługiwanego sprzętu i umiejętność ścisłego ich wykonywania;

11. umiejętność czytania zadań i harmonogramów pracy obsługiwanego sprzętu i udzielania wyjaśnień pozostałej załodze;

12. znajomość przepisów bezpieczeństwa pracy;

13. znajomość przepisów racjonalnego zużycia paliwa i smarów;

14. znajomość zasad dobrej organizacji miejsca pracy i znajomość zasad współzawodnictwa.

B. Maszyniści II klasy.

Maszynistom II klasy stawia się następujące wymagania:

1. zdanie egzaminu wg ustalonego programu co najmniej z wynikiem dobrym;

2. znajomość robót ślusarskich na poziomie nie niższym niż ślusarz 7-ej kategorii (wg załącznika Nr 3 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie);

3. co najmniej 2-letnia praca na sprzęcie po otrzymaniu świadectwa maszynisty III klasy.

4. znajomość systemu planowych konserwacji i przeglądów bieżących;

5. umiejętność prowadzenia obowiązujących dziennych raportów pracy i sporządzania raportów uszkodzeń;

6. umiejętność przeprowadzenia montażu i demontażu obsługiwanego sprzętu w zakresie konserwacji i przeglądów bieżących i wymiany jednego osprzętu na inny;

7. znajomość pracy na wszystkich istniejących typach sprzętu w danej grupie z podstawowymi rodzajami wymiennego osprzętu;

8. znajomość technicznych warunków eksploatacji obsługiwanego sprzętu w szczególności w zakresie ustawiania go na miejscu pracy i wykonania zadań;

9. znajomość sposobu zasilania eksploatowanego sprzętu w wodę i energię elektryczną;

10. znajomość przepisów konserwacji obsługiwanego sprzętu i umiejętność ścisłego ich wykonywania;

11. umiejętność czytania zadań i harmonogramów pracy obsługiwanego sprzętu i udzielania wyjaśnień pozostałej załodze;

12. umiejętność przeprowadzania napraw okresowych, średnich i awaryjnych;

13. umiejętność samodzielnego sporządzania wykazu uszkodzeń z wykonaniem nieskomplikowanych szkiców części składowych sprzętu;

14. umiejętność racjonalnego zużycia paliwa i smarów;

15. znajomość i wprowadzanie w życie przepisów bezpieczeństwa pracy;

16. znajomość organizacji miejsca pracy i zasad współzawodnictwa;

17. brak zawinionej awarii w ciągu ostatniego roku pracy.

C. Maszyniści I klasy.

Maszynistom I klasy stawia się następujące wymagania:

1. zdanie egzaminu wg ustalonego programu z wynikiem bardzo dobrym;

2. znajomość robót ślusarskich na poziomie co najmniej ślusarza 8-ej kategorii (wg załącznika Nr 3 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie);

3. co najmniej 3-letnia samodzielna praca na sprzęcie od chwili otrzymania świadectwa maszynisty III klasy;

4. znajomość systemu planowych konserwacji i remontów bieżących;

5. umiejętność prowadzenia obowiązujących raportów pracy sprzętu i sporządzanie raportów uszkodzeń;

6. umiejętność przeprowadzania montażu i demontażu obsługiwanego sprzętu oraz zamiany jednego rodzaju sprzętu na inny;

7. umiejętność pracy na wszystkich istniejących typach sprzętu w danej grupie i wszystkich rodzajach wymiennego osprzętu;

8. znajomość technicznych warunków eksploatacji obsługiwanego sprzętu w szczególności w zakresie ustawiania go w miejscu pracy i wykonywania zadań;

9. znajomość sposobu zasilania eksploatowanego sprzętu w wodę i energię elektryczną;

10. znajomość przepisów konserwacji sprzętu i umiejętność ścisłego ich wykonywania;

11. umiejętność czytania zadań i harmonogramów pracy sprzętu i udzielania wyjaśnień pozostałej załodze;

12. umiejętność wykonywania napraw okresowych i średnich oraz awaryjnych;

13. umiejętność samodzielnego sporządzania wykazu uszkodzeń i wykonania nieskomplikowanych szkiców części składowych sprzętu;

14. znajomość zasad racjonalnego zużycia paliw i smarów;

15. znajomość wprowadzania w życie przepisów bezpieczeństwa pracy;

16. znajomość organizacji miejsca pracy i zasad współzawodnictwa;

17. brak zawinionej awarii w ciągu ostatniego roku pracy.

Ciężki sprzęt budowlany (określony w § 1 zarządzenia) o napędzie parowym może obsługiwać wyłącznie maszynista I lub II klasy, posiadający dodatkowo zezwolenie Dozoru Kocioł na obsługę kotła parowego.

V. Kwalifikacje pomocników maszynistów.

Pomocnikom maszynisty stawia się następujące wymagania:

1. kwalifikacje ślusarza na poziomie 6-ej kategorii (wg załącznika Nr 3 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie);

2. roczna praktyka przy remoncie maszyn;

3. znajomość rodzaj i zastosowania różnych materiałów smarnych i paliwa;

VI. Kwalifikacje palaczy.

Palaczom stawia się następujące wymagania:

1. co najmniej roczna praca w charakterze palacza;

2. posiadanie uprawnień palacza;

3. kwalifikacje palacza nie niższej 4-ej kategorii;

4. umiejętność obsługi kotłów różnych systemów;

5. znajomość konstrukcji i przepisów obsługi kotła i armatury kotła;

6. znajomość użycia różnorodnych rodzajów paliwa;

7. znajomość przepisów technicznych bezpieczeństwa pracy przy eksploatacji kotła;

8. umiejętność przygotowania kotła do prób hydraulicznych;

9. umiejętność przeprowadzania zimnego i gorącego przepłukiwania kotła.

VII. Sposób klasyfikacji maszynistów.

1. Dla określenia klasy maszynisty ciężkiego sprzętu budowlanego zgodnie z wymogami niniejszej instrukcji powołany jest COSMSB.

2. Jeżeli kandydat na maszynistę nie zda egzaminu z powodu niedostatecznych odpowiedzi, nie może być dopuszczony do następnego egzaminu przed upływem 6 miesięcy.

3. Jeżeli z winy maszynisty posiadającego odpowiednią klasę miały miejsce uszkodzenia obsługiwanego sprzętu, awarie, długotrwałe przestoje sprzętu, lub jeżeli maszynista przejawiał niedbalstwo przy obsłudze sprzętu itp., dyrektor zjednoczenia na wniosek głównego mechanika zjednoczenia w porozumieniu z Radą Zakładową i POP może obniżyć maszyniście stopień zaszerogowania o jedną klasę na okres 6 miesięcy w zależności od wielkości przewinienia.

4. Jeżeli przerwa w pracy maszynisty na sprzęcie przekroczy 1 rok, traci on kwalifikacje maszynisty i musi ubiegać się o nie ponownie.

5. Dotychczasowym operatorom ciężkiego sprzętu budowlanego, którzy po uzyskaniu świadectw maszynisty III klasy będą ubiegać się o tytuł maszynisty II i I klasy, zaliczona będzie praca na sprzęcie z okresu przed uzyskaniem tytułu maszynisty III klasy.

6. Wnioski o dopuszczenie kandydatów do egzaminu na maszynistę składa zakład pracy. Wniosek winien być podpisany przez kierownika zakładu i komisję powołaną przez kierownika zakładu w składzie:

1. Główny Mechanik,
2. Przedstawiciel Rady Zakładowej,
3. Przedstawiciel POP — PZPR.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 43
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 22 lutego 1952 r.

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

Ośrodek Szkolenia
Maszynistów Sprzętu Budowlanego

SWIADECTWO Nr

Obywatel(ka)
urodzony(a) dnia roku w
złożył(a) w dniu egzamin z wynikiem i posiada uprawnienia do obsługi sprzętu
. w charakterze maszynisty
klasy

CENTRALNY OŚRODEK SZKOLENIA MASZYNISTÓW SPRZĘTU BUDOWLANEGO

. , dnia r.
Pieczęć okrągła

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 43
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 22 lutego 1952 r.

P o u f n e

Zjednoczenie
w

W N I O S E K

na poddanie egzaminowi na maszynistę klasy.
w grupie sprzętu
1. Nazwisko i imię
2. Data i miejsce urodzenia

3. Narodowość
4. Pochodzenie społeczne
5. Przynależność do organizacji społecznych i politycznych
6. Zawód wykonywany
7. Zawód wyuczony
8. Wykształcenie
9. Data i miejsce ukończenia kursu
10. Okres pracy na sprzęcie objętym grupą
wg której kandydat będzie składał egzamin
11. Data ostatniej awarii z winy maszynisty
12. Opinia:
 - a) Wywiązywanie się z obowiązków
 - b) Wiadomości fachowe
 - c) Stosunek do współpracowników
 - d) Picie alkoholu

Załącznik: oryginał posiadanego świadectwa maszynisty
ciężkiego sprzętu budowlanego.

(—) Dyrektor Zjednoczenia

Komisja:

- (—) Główny Mechanik Zjednoczenia
(—) Przedstawiciel POP
(—) Przedstawiciel Rady Zakładowej

26.

ZARZĄDZENIE Nr 46

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 26 lutego 1952 r.

w sprawie wprowadzenia mechanicznego wykonywania tynków w budownictwie przemysłowym.

W celu upowszechnienia w roku 1952 mechanicznego tynkowania tynkownicą radziecką typu C-232 z zastosowaniem nowowynalezionej pacy do rozprowadzania zaprawy, stosowania której dało pozytywne rezultaty na kilka budowach, zarządzam, co następuje:

§ 1. Biuro Pełnomocnika Ministra do Spraw Upowszechnienia Nowych Metod Pracy ustali, typowy skład zmechanizowanej brygady tynkarskiej i poda zestawienie sprzętu, narzędzi oraz urządzeń potrzebnych dla jednej takiej brygady.

§ 2. Na podstawie ustaleń, o których mowa w § 1 Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa opracuje przy współudziale Biura Pełnomocnika Ministra, instrukcję mechanicznego wykonywania tynków, w formie karty technologicznej.

§ 3. Departament Głównego Mechanika przeprowadzi i uporządkuje ewidencję maszyn tynkarskich i przedłoży w terminie do dnia 15 marca 1952 r. Pełnomocnikowi Ministra harmonogram wprowadzenia do produkcji zespołów mechanicznych do tynkowania.

§ 4. Jednostki budowlane, posiadające w swojej ewidencji tynkownice mechaniczne, wprowadzą je do produkcji po dokonaniu koniecznych napraw i remontów.

§ 5. Centralne zarządy ogólnobudowlane ustalą plan w porozumieniu z Biurem Pełnomocnika Ministra utworzenia brygad tynkarskich, przez wytypowanie odpowiedniej ilości mechaników, tynkarzy, podręcznych oraz pomocy.

§ 6. Biuro Pełnomocnika Ministra przeprowadzi instruktarz, wymienionych w § 5 brygad tynkarskich na uzgodnionych z centralnymi zarządami terenach zjednoczeń budownictwa przemysłowego.

§ 7. Z wykonania niniejszego zarządzenia, Pełnomocnik Ministra, składać mi będzie sprawozdania, przy czym termin złożenia pierwszego sprawozdania upływa w dniu 20 marca 1952 r.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER

Dr Cz. Bąbiński

27.

ZARZĄDZENIE Nr 50

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 7 marca 1952 r.

w sprawie określenia warunków, którym powinni odpowiadać pracownicy szkolący robotników w zakładach pracy resortu budownictwa przemysłowego oraz zasad wynagradzania tych pracowników.

Na podstawie pkt. 2 §§ 1 i 7 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 458 z dnia 12.XII.1951 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników, szkolących robotników w zakładach pracy podległych Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli — w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów — zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Powierzenie pracownikowi obowiązków szkolącego jest dowodem zaufania tak pod względem kwalifikacji zawodowych, jak również zalet osobistych i stanowi dla szkolącego wysokie wyróżnienie.

2. W zakładach pracy resortu budownictwa przemysłowego szkolącym w szkoleniu wewnątrz-zakładowym może być wyznaczony każdy robotnik lub brygadzysta, który posiada:

- 1) Wysokie kwalifikacje fachowe i zaszerogowanie osobiste co najmniej o jedną kategorię wyższe niż kategoria poziomu, który ma uzyskać szkolony.
- 2) Umiejętność instruowania.
- 3) Umiejętność organizowania miejsca pracy.
- 4) Wyrobień społeczny i uświadamienie polityczne.
- 5) Socjalistyczny stosunek do pracy.

§ 2. Szkolenie wewnątrz-zakładowe powinno być przeprowadzone bez odrywania szkolącego od jego normalnych obowiązków, wynikającej z zawartej z nim umowy o pracę z wyjątkiem przypadków, które zostaną ustalone odrębnie.

§ 3. Z pracownikami szkolącymi należy zawrzeć umowy wg wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia. Umowę należy sporządzić w 3-ch jednobrzmiących egzemplarzach, które winny być podpisane przez kierownika zakładu pracy (budowy) i przyjmującego obowiązki szkolącego. Jeden egzemplarz tak sporządzonej umowy otrzymuje szkolący, drugi egzemplarz winien być przekazany rachubie jednostki sporządzającej listy płacy dla danego zakładu pracy (budowy) i służy jako podstawa wypłaty, trzeci zaś egzemplarz pozostaje w aktach zakładu pracy (budowy) łącznie z ewidencją szkolonych.

§ 4. 1. Wynagrodzenie za szkolenie wewnątrz-zakładowe składa się:

- a) ze stawki za szkolenie,
- b) z jednorazowej premii za pomyślny wynik szkolenia.

2. Wysokość wynagrodzenia za szkolenie wewnątrz-zakładowe określa § 5 i 6.

§ 5. 1. Wynagrodzenie przy szkoleniu indywidualnym wynosi za jednego szkolonego:

	Za cały okres szkolenia przy długości okresu					
	1 m-c	2 m-ce	3 m-ce	4 m-ce	5 m-cy	6 m-cy
Stawka za szkolenie	50	105	160	225	300	385
Rata miesięczna	—	35	40	45	50	55
Premia za pomyślny wynik szkolenia	80	110	140	180	220	270

2. Przez szkolenie indywidualne rozumieć należy szkolenie przez jednego szkolącego 1—3 robotników na odrębnych stanowiskach roboczych.

§ 6. 1. Wynagrodzenie przy szkoleniu brygadowym wynosi za 1 szkolonego:

	Za cały okres szkolenia przy długości okresu			
	1 m-c	2 m-ce	3 m-ce	4 m-ce
Stawka za szkolenie	15	30	56	75
Rata miesięczna	—	10	14	15
Premia za pomyślny wynik szkolenia	27	35	50	60

Przez szkolenie brygadowe należy rozumieć szkolenie w brygadzie, której członkiem jest szkolący.

§ 7. 1. Wynagrodzenie, o którym mowa w §§ 5 i 6 należy wypłacać w najbliższym terminie wypłaty normalnego wynagrodzenia za pracę w następujący sposób:

- a) Stawkę za szkolenie trwające jeden miesiąc wypłaca się po pomyślnym złożeniu egzaminów przez szkolonego robotnika. Stawkę za szkolenie trwającą dłużej niż jeden miesiąc wypłaca się w miesięcznych ratach z dołu w wysokości ustalonej w §§ 5 i 6. Przypadającą ratę stawki za szkolenie za ostatni miesiąc okresu szkolenia wypłaca się po pomyślnym złożeniu egzaminów — w podwójnej wysokości raty ustalonej w §§ 5 i 6.
- b) Jednorazową premię za pomyślny wynik szkolenia należy wypłacać po terminowym zakończeniu szkolenia, pomyślnym złożeniu egzaminów przeszkolonego przed zakładową komisją egzaminacyjno-kwalifikacyjną i wykonaniu przez wyszkolonego norm pracy średnio przynajmniej w 100% w ciągu nie mniej niż 2 tygodni. Na wniosek szkolącego 2-tygodniowy okres, w ciągu którego średnie wykonanie norm pracy przez wyszkolonego powinno wynosić przynajmniej 100%, może być przedłużony do 1-go miesiąca. W przypadkach zatrudnienia wyszkolonego w zespole pracującym na wspólnej normie jako warunek przyjmuje się wykonanie normy przez zespół przynajmniej średnio w 100%.

2. W przypadku zakończenia szkolenia przez szkolącego w terminie późniejszym, niż ustalony w zatwierdzonym programie szkolenia, szkolącemu nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za przedłużony okres szkolenia, ani jednorazowa premia za pomyślny wynik szkolenia.

3. W przypadku zakończenia szkolenia w terminie wcześniejszym, niż ustalony w zatwierdzonym programie szkolenia, szkolący otrzymuje po pomyślnym złożeniu egzaminów przez szkolonego pozostałą resztę stawki za szkolenie ustalonej zgodnie z § 5 lub 6 w całości.

§ 8. Za wykłady teoretyczne, przewidziane w zatwierdzonym programie szkolenia należy wypłacać wykładowcom zł 10.— za każdą godzinę wykładu.

§ 9. W przypadkach zwolnienia szkolących na czas szkolenia od pełnienia normalnych obowiązków, wynikających z zawartych z nimi umów o pracę, pracownicy ci powinni otrzymać za czas tego zwolnienia, wynagrodzenie obliczone wg zasad obowiązujących dla ustalenia wysokości wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy oraz premię za pomyślny wynik szkolenia przy zachowaniu warunków obowiązujących przy jej wypłacie zgodnie z § 7 pkt. 1-b.

§ 10. Wpłaty wynagrodzenia za szkolenie wewnątrz-zakładowe według §§ 5, 6, 8 i 9 winny być pokrywane z przyznanych na ten cel funduszy, które zamieszcza się w planie funduszu płac jako odrębną pozycję.

§ 11. Podatek od wynagrodzeń przypadający od raty stawki za szkolenie za ostatni miesiąc okresu szkolenia oraz od jednorazowej premii za wynik szkolenia należy obliczyć zgodnie z postanowieniami § 6 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r., w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-49, poz. 648).

§ 12. Postanowienia niniejszego zarządzenia nie mogą być stosowane w tych zakładach pracy, w których nie został zatwierdzony program szkolenia i nie została powołana zakładowa komisja egzaminacyjno-kwalifikacyjna.

§ 13. 1. Postanowienia niniejszego zarządzenia stanowią wyłączną podstawę do określenia wysokości wynagrodzenia robotników, którym powierzono szkolenie.

2. Tracą moc obowiązującą w zakładach pracy, objętych niniejszym zarządzeniem przepisy dotyczące wynagrodzenia robotników za szkolenie wydane przed dniem 1 stycznia 1952 r., w szczególności przepisy załącznika Nr 10 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 9 maja 1949 r. oraz zasady, podane w piśmie Departamentu Zatrudnienia i Płac L. dz. DZ/3/2866/51 z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie wynagradzania za szkolenie brygad roboczych.

§ 14. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 roku.

MINISTER

Dr Cz. Babiński

Załącznik do zarządzenia Ministra
Budownictwa Przemysłowego Nr 50
z dnia 7 marca 1952 r.

UMOWA

w sprawie określenia warunków, którym powinni odpowiadać
pracownicy szkolący robotników w zakładach pracy resortu
budownictwa przemysłowego oraz zasad wynagradzania tych
pracowników

zawarta dnia 195..... r. pomiędzy
zakładem pracy
w reprezentowanym przez
Obywatela z jednej strony
a Ob. zamieszkałym
w z drugiej strony,
pełniącym obowiązki
w w/w zakładzie w Wydziale
o następującej treści:

§ 1

Obywatel zwany dalej szkolącym,
zobowiązuje się w okresie od dnia do dnia
wyszkolić i przysposobić Ob. Ob.

robotnika(ów) wymienionego(ych) we wstępie zakładu pracy,
zwanego (zwanych) szkolnym do wykonywania następujących
czynności, (w zawodzie, specjalności):

§ 2

W ciągu siedmiu dni od zakończenia szkolenia odbędzie się
egzamin przed zakładową komisją kwalifikacyjną, która
stwierdza, czy szkolony(eni) został(li) należycie przygotowa-
ny(ni) do wykonania czynności wymienionych w § 1.

§ 3

Szkolenie odbywać się będzie w zakresie i trybie przewi-
dzianym w programie szkolenia § ust. pkt

§ 4

- Szkolący za przeprowadzenie szkolenia otrzymywać będzie
od zakładu wynagrodzenie za każdego szkolonego robot-
nika.
a) stawkę za szkolenie w kwocie zł płatną
z dołu w ratach miesięcznych za miesiąc od.....
do oraz za miesiąc
zł płatną po pomyślnym złożeniu
egzaminów.
b) premię za pomyślny wynik szkolenia w kwocie
..... złotych płatną po terminowym za-
kończeniu szkolenia, pomyślnym złożeniu egzaminów
i wykonaniu przez wyszkolonego (brygadę), w której
pracuje(a) szkolony(eni) robotnik(cy) normy pracy
przynajmniej w 100% w okresie od
do
- Wpłaty wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1 doko-
nywane będą w terminach najbliższych wypłat wynა-
godzenia wynikającego z umowy o pracę.
- W przypadku wcześniejszego zakończenia szkolenia wyna-
godzenie, o którym mowa w ust. 1, zostanie wypłacone
w niezmnieszonej wysokości po pomyślnym złożeniu
przez szkolonego(ych) robotnika(ów) i wykonaniu przez
szkolonego norm pracy przynajmniej w 100% w okresie
.....
- W przypadku późniejszego zakończenia szkolenia dodatkowe
wynagrodzenie za przedłużony okres szkolenia nie
przysługuje, natomiast kwota przypadająca za ostatni
miesiąc szkolenia zostanie wypłacona po pomyślnym zło-
żeniu egzaminów przez szkolonego(ych) robotnika(ów).

§ 5

Szkolenie odbywać się będzie w czasie wykonywania przez
szkolącego jego czynności w ramach zawartej umowy
o pracę*).

Na okres szkolenia szkolący będzie zwolniony od pełnienia
czynności wynikających z zawartej umowy o pracę*).

(podpis szkolącego)

(podpis kierownika zakładu)

* niepotrzebne skreślić

28.

ZARZĄDZENIE Nr 51
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 6.III.1952 r.

w sprawie usprawnienia prac kosztorysowych
w biurach projektów.

Dostarczenie na budowę we właściwym czasie dobrze
opracowanej dokumentacji kosztorysowej jest warunkiem
niezbędnym, umożliwiającym przedsiębiorstwom wykonaw-
stwa inwestycyjnego produkcję szybką, dobrą i taną.

Kosztorys posiada szczególnie na obecnym etapie doniosłe znaczenie w budownictwie, jako:

- a) podstawowy dokument określający rzeczywistą wielkość inwestycji i ustalający wysokość wynagrodzenia wykonawcy;
- b) instrument planowania robót i kontroli gospodarki na budowie;
- c) narzędzie walki o postęp techniczny i obniżenie kosztów budownictwa.

Kosztorys skupia syntetycznie w wycenach robót wszystkie nakłady normatywne pracy żywej i uprzedmiotowionej, wyrażonej w pieniądzu; w sumie kosztorysowej odzwierciedla się zatem cała działalność gospodarza, związana z wykonaniem budowy.

Przez politykę obniżania cen kosztorysowych, państwo wpływa na obniżenie kosztów własnych budownictwa i pobudza inicjatywę pracowniczą do racjonalizacji produkcji. Ta polityka prowadzi do wykrywania rezerw, tkwiących w gospodarce przedsiębiorstw, do stosowania postępowych metod pracy, podnoszenia poziomu organizacji budowy i oszczędnej gospodarki materiałowej, a tym samym wykorzystuje istniejące i stwarza nowe źródła socjalistycznej akumulacji.

Koniecznym warunkiem odegrania przez dokumentację kosztorysową wyżej omówionej, dyrektywnej roli w ekonomice budownictwa jest prawidłowe i rzetelne, a jednocześnie terminowe opracowywanie kosztorysów.

Należy mieć na uwadze, że wadliwie sporządzane kosztorysy nie mobilizują przedsiębiorstw do walki z marnotrawstwem i złą organizacją robót. Wszelkie zmiany kosztorysu są szkodliwe dla działalności inwestycyjnej. Naruszają bowiem jednolity plan państwowy, którego wszystkie elementy powiązane są w jedną całość, obniżają efekty gospodarcze, a w konsekwencji osłabiają tempo rozwoju gospodarczego.

Na biurach projektów ciąży odpowiedzialne zadanie ugruntowania dyrektywnej roli kosztorysu w budownictwie przez wyeliminowanie dotychczas zdarzających się opóźnień, wad i braków w opracowaniu dokumentacji kosztorysowej.

W celu zapewnienia dobrej jakości i terminowego wykonywania opracowań kosztorysowych, sporządzanych przez biura projektów podległe Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy planowaniu terminów opracowania dokumentacji technicznej należy przestrzegać zasady równoczesnego sporządzania dokumentacji kosztorysowej wraz z odpowiednią dokumentacją projektową.

2. Odstępstwa od tej zasady dopuszczalne są w wyjątkowych przypadkach za zezwoleniem centralnego zarządu, sprawującego nadzór nad biurem projektów.

§ 2. 1. Kosztorysy w biurach projektów winny być sporządzane pod kierunkiem głównych projektantów. Główny projektant ponosi odpowiedzialność nie tylko za część technologiczną i budowlaną, lecz również za przedmiar i wartość kosztorysową projektowanych obiektów.

2. Kosztorys podpisuje kosztorysant (kalkulator) i główny projektant.

§ 3. Jednocześnie z rozpoczęciem opracowania dokumentacji technicznej przez głównego projektanta, dyrektor biura projektów wyznacza pisemnie kosztorysanta, który przez cały okres opracowywania dokumentacji technicznej winien współpracować z głównym projektantem przy wyborze najekonomiczniejszych rozwiązań konstrukcyjnych oraz sporządzać potrzebne kalkulacje i opracowania kosztorysowe.

§ 4. 1. Kosztorysy należy opracowywać zgodnie z założeniami kosztorysowymi zatwierdzonymi przez głównego projektanta.

2. Wytyczne dla opracowania założeń kosztorysowych stanowi załącznik do zarządzenia.

§ 5. 1. Kosztorysy szczegółowe należy opracowywać w toku sporządzania projektu technicznego (rysunków roboczych) w następującej kolejności:

1. nomenklatura (opis) pozycji kosztorysowych,
2. kalkulacje kosztorysowe,
3. wykaz wycen jednostkowych,
4. przedmiar robót,
5. uzupełnienie brakujących kalkulacji i wycen jednostkowych,
6. sumy kosztorysowe dla poszczególnych pozycji kosztorysu i całości robót.

Czynności wyszczególnione w pkt. 4, 5 i 6 sporządza się w końcowym stadium opracowania projektu (rysunków roboczych).

2. Powyższy tok opracowania kosztorysu powinien zapewnić równoczesne ukończenie go wraz z projektem (rysunkami roboczymi).

§ 6. 1. Przy opracowywaniu nomenklatury (opisu) pozycji kosztorysowych należy w najszerszym zakresie wprowadzać metodę skalania robót w elementy konstrukcyjne według wzorów radzieckich.

2. Ceny elementów konstrukcyjnych winny być skalkulowane na podstawie obowiązujących norm, cen i przepisów.

3. Kalkulacje cen kosztorysowych elementów konstrukcyjnych należy wprowadzać do katalogów kalkulacji kosztorysowych.

§ 7. 1. Biura projektów obowiązane są zapoznać pracowników sporządzających, sprawdzających i nadzorujących opracowania kosztorysowe z radzieckimi metodami kosztorysowania.

2. Wykonanie powyższego obowiązku należy przewidzieć w planach pracy biur projektów na II kwartał 1952 r.

§ 8. Biura projektów obowiązane są umożliwiać przedsiębiorstwom wykonawczym wgląd w dokumentację kosztorysową w toku jej opracowywania, udzielać im żądanych wyjaśnień dotyczących opracowań kosztorysowych i omawiać (uzgadniać) zgłoszone poprawki, uwagi lub uzupełnienia.

2. Decyzje w sprawach spornych, nie dających się uzgodnić, wydaje dyrektor biura projektów.

§ 9. Postanowienia zawarte w § 8 zarządzenia nie naruszają obowiązku wykonawcy sprawdzenia dokumentacji technicznej (w tym kosztorysowej) w trybie przewidzianym w §§ 17—19, Tymczasowych Warunków Umownych, stanowiących załącznik nr 7 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. (Monitor Polski A-5, poz. 53).

§ 10. Zarządzenie nie narusza przepisów dotyczących weryfikacji opracowań kosztorysowych w biurach projektów.

§ 11. Biura projektowe obowiązane są ulepszać stale prawidłowość (jakość) i terminowość sporządzania kosztorysów, usprawniać organizację i racjonalny podział pracy oraz podnosić kwalifikacje personelu, zatrudnionego przy sporządzaniu kosztorysów.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1952 r.

Zarządzenie nie stosuje się do kosztorysów przydzielonych do opracowania przed dniem wejścia w życie zarządzenia.

M I N I S T E R

Dr Cz. Babiński

Załącznik do zarządza Ministra
Budownictwa Przemysłowego Nr 51
z dnia 6.III.1952 r.

W Y T Y C Z N E

dla sporządzania założeń kosztorysowych.

Założenia kosztorysowe zawierają dane, ilustrujące rzeczywiste warunki budowy, wywierające wpływ na kalkulację kosztu robót. Powyższe dane dotyczą w szczególności:

1. terenu budowy,
2. materiałów,
3. transportu
4. urządzenia placu budowy
5. mechanizacji robót,
6. zatrudnienia kadr roboczych.

Założenia kosztorysowe stanowią podstawę do ścisłego i realnego opracowania kalkulacji kosztorysowych i wykazu wycen jednostkowych.

Dane do założeń kosztorysowych należy czerpać z dokumentów wchodzących w skład założeń projektowych i — w miarę potrzeby — z informacji uzyskanych od inwestora i przedsiębiorstwa wykonawczego oraz z ustaleń dokonanych w czasie oględzin budowy. Jeżeli stan sporządzania dokumentacji technicznej w chwili sporządzania założeń kosztorysowych jest bardziej zaawansowany, wówczas do opracowania założeń należy wykorzystać również dokumenty wchodzące w skład projektu wstępnego, projektu organizacji budowy itp.

W zasadzie oględziny placu budowy przeprowadza się przed rozpoczęciem opracowania projektu, wspólnie przez: projektanta, kalkulatora i kierownika budowy (lub innego przedstawiciela przedsiębiorstwa wykonawczego); dane, zebrane podczas oględzin budowy, mają bowiem wpływ na wybór konstrukcji, koszt robót i organizację budowy.

Ustalenia, dokonane w wyniku oględzin budowy, powinny być ujęte w formę protokołu podpisanego przez osoby biorące udział w oględzinach; stanowią one założenia kosztorysowe, które podlegają zatwierdzeniu przez głównego projektanta i służą za podstawę do dalszych opracowań kosztorysowych.

W założeniach kosztorysowych nie wolno przewidywać wadliwej lub niepostępowej organizacji budowy.

Założenia kosztorysowe winny być spisane i uzgodnione z przedsiębiorstwem wykonawczym, niezależnie od tego czy informacje pochodzą z ustaleń dokonanych w czasie oględzin placu budowy, czy ewentualnie z innych źródeł, jeżeli nie zachodzi potrzeba dokonania oględzin.

W treści protokołu powinny być uwzględnione poniżej wymienione przykładowo dane, co nie wyklucza umieszczenia jeszcze dodatkowych danych, charakteryzujących warunki, w jakich się znajduje budowa, mające wpływ na kalkulację kosztów budowy.

1. Teren budowy.

Położenie budowy w stosunku do otaczających osiedli (plan sytuacyjny).

Konfiguracja terenu (plan warstwicowy).

Wielkość placu budowy.

Zabudowa placu budowy (czy plan budowy jest zabudowany całkowicie, częściowo — w jakim procencie, czy niezabudowany).

Ogrodzenie placu budowy (czy zachodzi potrzeba ogrodzenia placu budowy, a jeśli tak — podać rodzaj i rozmiary ogrodzenia).

Oczyszczenie terenu (rozmiar robót związanych z oczyszczaniem terenu z gruzu, drzew, krzewów itp.).

Rodzaj i kategoria gruntu (niezależnie od zapoznania się z wynikami wierceń próbnych — należy zasięgnąć informacji o rodzaju gruntu u miejscowych władz, u sąsiadów — ewentualnie też wykonać próbne doły).

Woda (należy zebrać informacje na miejscu odnośnie wód gruntowych, wody przemysłowej, wody do picia, urządzeń wodociagowych i kanalizacyjnych — a jeśli budowa znajduje się w pobliżu rzeki lub potoku, dowiedzieć się, jaki jest stan „wysokiej wody“).

Należy również uzyskać informacje, czy pod terenem budowy nie znajdują się stare rurociągi, lub przewody (kable), stare fundamenty, masypy itp.

2. Materiały.

Jakie materiały zdadne do budowy znajdują się w gruncie na placu budowy (piasek, kamień, glina itp.).

W jakiej odległości od budowy znajdują się najbliższe miejsca pobierania piasku, żwiru, cegły, drzewa, żużla, itp.

Czy w pobliżu znajdują się wytwórnie materiałów budowlanych lub prefabrykatów.

Jaki jest gatunek i cena wyżej określonych materiałów.

3. Transport.

Odległość budowy od stacji kolejowej, od dróg wodnych, od wytwórni materiałów budowlanych i drobnicowych składów materiałów budowlanych.

Wyposażenie stacji (przystani) w urządzenia wyladunkowe.

Rodzaj dróg dojazdowych do budowy; wytrzymałość gruntu na dojazdach przy dobrej i złej pogodzie (czy przejadą auta ciężarowe, czy tylko furmanki); nośność mostów i przepustów na drogach dojazdowych.

Projektowane środki transportu zewnętrznego i wewnętrznego (ciągniki, samochody, furmanki, kolejki wąskotorowe — tabor); możliwości doprowadzenia bocznic i kolejek wąskotorowych oraz zakres związanych z tym robót (roboty ziemne, przepusty, kładki itp.).

Przewidywane urządzenia do transportu pionowego.

Miejscowe środki przewozowe (PKS, furmanki konne), ich zdolność przewozowa.

Należy zbadać faktyczne odległości odwozu ziemi z wykopów (czy nie ma w pobliżu dołów do zasypania, lub możliwości rozplanowania ziemi).

4. Urządzenie placu budowy.

Należy przewidzieć miejsca na składowanie materiałów; czy można do tego celu wykorzystać — w razie potrzeby — sąsiednie grunty (jaka wysokość odszkodowania), publiczne place i drogi (uzgodnić z miejscowymi władzami). Podobnie należy przewidzieć miejsca na postawienie baraków, ulokowanie warsztatów, maszyn itp.

Źródła dostawy siły i światła na budowę (ile mocy można otrzymać); możliwości przyłączenia do istniejącej sieci.

Źródła zaopatrzenia budowy w wodę (wodociągi, studnie, rzeki, stawy).

Orientacyjne koszty dostawy energii elektrycznej i wody; rozmiar i orientacyjny koszt urządzeń doprowadzających energię elektryczną i wodę na budowę.

Rodzaj i rozmiar prowizorycznych zabudowań, jak: baraki, magazyny, szopy, warsztaty pomocnicze, hotele robotnicze, stołówki itp.

Urządzenia na placu budowy: doły na wapno, rampy, mostki, daszki ochronne itp., centralne mieszalnie, bazy dla miejscowej prefabrykacji.

Projektowane instalacje na placu budowy.

5. Mechanizacja.

Przewidywany stopień usprzętowania budowy.

Przewidywany stopień mechanizacji poszczególnych robót (np. tynkowanie w % przy pomocy tynkowni).

6. Kadry robocze.

Strefa wynagrodzeń.

Przewidywana zmianowość pracy;

Dowóz sił roboczych (jakimi środkami transportowymi);

Urządzenia dla załogi (czy trzeba urządzić kuchnię itp.).

29.

**ZARZĄDZENIE Nr 57
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO**

z dnia 20 marca 1952 r.

w sprawie kontroli jakości cementu.

Dla zapewnienia właściwej kontroli nad jakością cementu — podstawowego składnika betonu w konstrukcjach, które decydują o bezpieczeństwie budowli, zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego obowiązane są przeprowadzać stałą kontrolę jakości cementu dostarczanego na budowy.

2. Niezależnie od postanowień ust. 1 należy w terminie do dnia 15 kwietnia 1952 r. — a w każdym razie przed przystąpieniem do poważnych robót konstrukcyjnych — przeprowadzić doraźną kontrolę jakości cementu znajdującego się na placach budów i w magazynach.

§ 2. 1. W wypadku stwierdzenia negatywnych wyników należy przeprowadzić badania komisyjne z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

2. Tok postępowania w tych przypadkach reguluje instrukcja tymczasowa zatwierdzona przez Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego i Ministerstwo Przemysłu Lekkiego, stanowiąca załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Sposób odbioru cementu i przeprowadzenia badań kontrolnych przez jednostki wykonawcze budownictwa przemysłowego we własnym zakresie, ustala instrukcja tymczasowa, stanowiąca załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 4. Cement dający przy badaniu wyniki negatywne w żadnym przypadku nie może być użyty do robót konstrukcyjnych. O zaistniałych przypadkach otrzymania negatywnych wyników prób cementu należy natychmiast powiadomić właściwy Centralny Zarząd.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER

Dr Cz. Babiński

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 57
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 20 marca 1952 r.

INSTRUKCJA TYMCZASOWA

w sprawie komisyjnego pobierania próbek cementu na terenie budowy przy udziale przedstawiciela Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu Lekkiego ustala następujący tryb postępowania przy pobieraniu próbek w wypadku, gdy komisja wewnętrzna Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego odbioru cementu zakwestionuje nadesłany cement co do jakości i ewentualnego przepalenia worków.

1. W przypadku otrzymania negatywnych wyników badań cech fizycznych cementów lub jakości wykonanych betonów w laboratorium polowym, na wniosek kierownika budowy, Naczelnny Inżynier Zjednoczenia upoważniony jest do zwołania komisji celem pobrania próbek (podając miejsce i termin zebrania) w składzie przedstawicieli:

- 1) Ministerstwo Przemysłu Lekkiego (C. Z. Przemysłu Cementowego, Sosnowiec, ul. 3-go Maja 26, tel. 611-21);
- 2) Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego (właściwy Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego);
- 3) Kierownictwo Budowy;
- 4) Rady Zakładowej.

Zwołanie Komisji może nastąpić telefonicznie lub telegraficznie, jednak powinno być potem potwierdzone na piśmie.

2. Sposób pobrania próbek.

Z zakwalifikowanej partii cementu pod względem jakości pobiera się próbki z dowolnie wybranych 20 worków po ca. 1,5 kg cementu z każdego worka.

Próbki pobrane należy zmieszać w suchym i czystym miejscu.

Podzielić ilość pobranego cementu na trzy próbki po ca. 10 kg.

Próbki należy zapakować do szczelnych naczyń blaszanych bądź innych gwarantujących dostateczną szczelność opakowania.

Każda puszka (naczynie) winna być szczelnie zamknięta, opieczutowana i zaopatrzona w napis jednoznacznie określający próbkę.

3. Zatrzymane przez Kierownictwo Budowy zetlałe opakowanie cementu winno być przez Komisję zbadane i zaopiniowane.

4. W przypadku, gdy cement już został zużyty do robót betonowych na podstawie doraźnych przeprowadzonych badań przez laboratoria polowe, szczegółowe zaś badania cementu przez placówkę naukowo-badawczą dały wynik negatywny — Komisja pobiera próbki z pozostawionych na miejscu budowy worków cementu z datą workowania.

Ilość pobranych próbek powinna wynosić co najmniej 3 o tym samym sposobie opakowania, jak określono w pkt. 2.

W powyższym celu przy każdorazowym pobieraniu przez kierownictwo budowy próbek do badań zwykłych cementu należy pobrać nienaruszony worek z danej partii cementu i zabezpieczyć go na budowie.

5. Komisja po pobraniu próbek spisuje protokół w 6 egz. wg wzoru Nr 1 i przesyła po 1 egz. do:

- 1) Ministerstwa Przemysłu Lekkiego Departament Produkcji;
- 2) Centralny Zarząd Przemysłu Cementowego;
- 3) Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego;
- 4) Kierownictwa Budowy;
- 5) Laboratoriów, do których skierowano próbki do zbadania.

6. Kierownictwo Budowy przesyła jedną próbkę do upoważnionego Laboratorium (Instytutu Techniki Budowlanej w W-wie lub Laboratorium Politechniki Gdańskiej we Wrzeszczu); drugą próbkę przesyła do Centralnego Laboratorium Przemysłu Cementowego (Sosnowiec), trzecią przechowuje na budowie przez trzy miesiące.

7. Koszta związane z pracą Komisji i kosztem badań ponosi Centralny Zarząd Przemysłu Cementowego.

W przypadku stwierdzenia nieuzasadnionej reklamacji kosztu powyższe obciążają odbiorcę (odnośne Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego).

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Inż. J. Grzymek
Podsekretarz Stanu

Załącznik Nr 1 do Instrukcji Tymczasowej w sprawie komisyjnego pobierania próbek cementu na terenie budowy przy udziale przedstawiciela Ministerstwa Przemysłu Lekkiego

....., dnia

PROTOKÓŁ Nr

opisany dnia na budowie
w sprawie pobrania próbek cementu marki
z Cementowni w
(np. Szczakowa)

z datą workowania

Komisja w składzie przedstawicieli:

1. Ministerstwa Przemysłu Lekkiego,
2. C. Z. Budownictwa Przemysłowego,
3. Kierownictwa Budowy,
4. Rady Zakładowej Budowy

dokonała pobrania próbek kontrolnych cementu, j. w., zgodnie z instrukcją tymczasową w sprawie komisyjnego pobierania próbek cementu na terenie budowy przy udziale przedstawiciela MPL i przesłała do zbadania

(podać nazwę laboratorium)

Uwagi Komisji:

Podpisy członków Komisji:

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 57
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 20 marca 1952 roku.

INSTRUKCJA TYMCZASOWA

w sprawie odbioru cementu i przeprowadzania badań kontrolnych przez jednostki wykonawcze budownictwa przemysłowego we własnym zakresie.

1. Instrukcja niniejsza stanowi uzupełnienie instrukcji o gospodarce magazynowej będącej załącznikiem do okólnika Dyrektora Generalnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 62 z dnia 20 sierpnia 1951 r.

I. Odbiór cementu.

2. Każda wagonowa dostawa cementu podlega komisijnemu odbiorowi na torze wyładunkowym.

3. W skład komisji odbiorczej wchodzi:

kierownik budowy lub jego przedstawiciel,
przedstawiciel zaopatrzenia — magazynier lub przedstawiciel służby transportowej w przypadku, gdy punkt rozładunkowy znajduje się w znacznej odległości od miejsca składowania,

przedstawiciel czynnika społecznego.

4. Do zadań komisji należy:

- 1) wykonywanie czynności wstępnych określonych w rozdz. IV, § 20, pkt. 1 c, d, e, f. powołanej w pkt. 1 instrukcji o gospodarce magazynowej;
- 2) odbiór przesyłki cementu od PKP co do ilości stosowania do zasad ustalonych w rozdziale IV, § 20, pkt. 2 cytowanej wyżej instrukcji.

5. Przy dokonywaniu odbioru cementu od PKP komisja ponadto sprawdza:

- 1) sposób załadunku wagonów, a w szczególności sposób ułożenia worków między drzwiami wagonu (w jednym stosie nie może być ułożone więcej jak 10 worków);

- 2) ilości worków (w przypadku niezgodności ilości worków i wagi z listem przewozowym wysyłki sprawdza wyrównowo wagę 5% worków wysyłki);
- 3) stan opakowania, tzn. ustala ilość worków zniszczonych, ewentualnie przepalonych;
- 4) czy opakowanie odpowiada normom dla danej dostawy cementu. Na workach winien być umieszczony trwały napis określający wytwórnę, rodzaj i markę cementu, ciężar brutto i datę workowania. Przykład napisu na workach z cementem:

Cementownia Szczakowa
Cement portlandzki „250“
Ciężar brutto 50 kg
12.X.51 (data workowania).

Na workach winny być pasy kolorowe dla cementu:

- a) murarskiego „150“ — 2 czarne pasy;
- b) budowlanego „250“ — opakowanie z napisem „cement budowlany“ — 2 czerwone pasy;
- c) portlandzkiego „250“ — opakowanie bez pasów;
- d) portlandzkiego „350“ — 1 pas fioletowy;
- e) portlandzkiego „400“ — 1 pas zielony;
- f) portlandzkiego „szybkosprawnego“ — dwa pasy zielone i napis „cement portlandzki szybkosprawny“;
- g) hutniczego „250“ — jeden pas czerwony.

6. Do robót konstrukcyjnych żelbetowych używa się cementów, jak wyżej, o marce określonej w projekcie budowy z wyjątkiem cementu murarskiego „150“ i „cementu budowlanego — „250“.

7. Niezależnie od powyższego należy sprawdzić inne cechy dostaw wg uznania komisji.

8. Z odbioru dostawy komisja sporządza protokół zgodnie z instrukcją o gospodarce magazynowej, uzupełniając go naniesieniami, spostrzeżeniami w myśl uwag, jak wyżej.

II. Pobieranie próbek kontrolnych

(uzupełnienie § 22 instrukcji o gospodarce magazynowej)

9. Niezależnie od wniosków komisji odbioru dostaw cementu oraz od potrzeb dyktowanych innymi spostrzeżeniami przed lub w trakcie wykonywania robót wprowadza się zasadę pobierania prób cementu przeznaczonego do robót konstrukcyjnych z każdej partii i marki cementu.

10. Jako minimalną partię podlegającą badaniu uważa się przesyłkę w ilości 30 ton cementu tej samej marki i wytwórni z jednakową datą workowania.

11. Próbkę pobiera komisja na terenie budowy w składzie: kierownik budowy lub jego przedstawiciel, przedstawiciel zaopatrzenia — magazynier, przedstawiciel Rady Zakładowej.

12. Sposób pobrania próbek jest analogiczny, jak przy pobieraniu omówionym w instrukcji tymczasowej w sprawie komisyjnego pobierania próbek cementu na terenie budowy przy udziale przedstawicieli Ministerstwa Przemysłu Lekkiego, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 57 Ministra Budownictwa Przemysłowego z następującymi zmianami:

- 1) zamiast trzech próbek pobierać dwie próbki,
- 2) w związku z tym zamiast pobierania z każdego z 20 worków po półtora kg cementu należy pobierać po 1 kg,
- 3) jako opakowanie można zastosować zamiast szczelnych naczyń blaszanych worki po cemencie tej samej marki i daty, związane i opieczutowane.

13. Z pobrania próbek spisuje się protokół w 2 egzemplarzach według wzoru stanowiącego załącznik Nr 1 do niniejszej instrukcji.

14. Jedną próbkę cementu wraz z protokołem pobrania, oddaje się celem przeprowadzenia badań do laboratorium

polowego samodzielnego. O ile na budowie nie ma laboratorium samodzielnego, próbkę wraz z protokołem pobrania należy przesłać do właściwego laboratorium terenowego, względnie do laboratorium głównego przy zjednoczeniu budownictwa przemysłowego lub do placówki naukowo-badawczej.

15. Badanie cementu powinno być dokonane pod kątem widzenia co najmniej sprawdzenia jego cech fizycznych. Pożądane jest w przypadku możliwości technicznych badającego laboratorium, sprawdzenie również cech wytrzymałościowych cementu.

16. Ewidencję pobieranych próbek cementu oraz wyników badań prowadzi kierownictwo budowy.

Załącznik Nr 1 do Instrukcji Tymczasowej w sprawie odbioru cementu i przeprowadzania badań kontrolnych przez jednostki wykonawcze budownictwa przemysłowego we własnym zakresie.

(stempel kierownictwa budowy)

..... dnia 195

PROTOKÓŁ Nr...

spisany dnia na budowie
w sprawie pobrania próbek cementu marki
z Cementowni w
(np. Szczakowa)

z datą workowania
Komisja w składzie przedstawicieli:

1. Kierownik budowy lub jego przedstawiciel — przewodniczący,
 2. Przedstawiciel zaopatrzenia lub magazynier,
 3. Przedstawiciel Rady Zakładowej
- dokonała pobrania próbek kontrolnych cementu j. w. zgodnie z instrukcją tymczasową w sprawie odbioru cementu i przeprowadzania badań kontrolnych przez jednostki wykonawcze budownictwa przemysłowego we własnym zakresie i przesyła do zbadania
(podać nazwę laboratorium)

Uwagi Komisji:

Podpisy członków Komisji:

30.

OKÓLNİK Nr 18

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 14 marca 1952 r.

w sprawie organizowania zbiórki makulatury.

W związku ze stwierdzonymi uchybieniami wykonania postanowień okólnika Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 55 z dnia 14 lipca 1951 r., a w szczególności § tego okólnika oraz w związku z zaleceniem Państwowej Komisji Planowania ustalą, co następuje:

§ 1. 1. Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego (Departamenty i Centralne Zarządy) oraz instytuty, zjednoczenia i przedsiębiorstwa budownictwa przemysłowego dostarczą w roku 1952 makulaturę w ilości co najmniej 0,35 kg miesięcznie na każdego pracownika umysłowego.

2. Ilość, o której mowa w pkt. 1, obejmuje makulaturę powstającą w wyniku bieżącej działalności, archiwalną, z akt tajnych i poufnych.

§ 2. 1. Jednostki wymienione w § 1:

- 1) przeanalizują do dnia 25 marca 1952 r. posiadane zdezaktualizowane druki pod względem przydatności i części druków nie nadających się do żadnego użytku, przekażą do dnia 31 marca 1952 r. terenowym zbiornicom Centrali Odpadków Użytkowych (COU);
- 2) dostarczą w terminie do dnia 31 marca 1952 r. zbiornicom COU makulaturę wytypowaną z posiadanych starych akt tajnych i poufnych po uprzednim należytych pocięciu;

2. makulaturę należy pociąć maszynami - krajarkami, które można wypożyczyć w zbiornikach COU lub zakupić w Polskim Towarzystwie Maszyn Biurowych, bądź w razie niemożności otrzymania maszyn, pociąć w inny sposób.

§ 3. Makulatura powstała z bieżącej działalności biurowej, nie wyłączając akt tajnych i poufnych (uprzednio pociętych), powinna być przynajmniej raz w miesiącu przekazywana zbiornicom COU.

§ 4. 1. Niezależnie od powyższych obowiązków jednostki wymienione w § 1 zorganizują wśród swoich pracowników, w porozumieniu ze Związkiem Zawodowym, zbiórkę pracowniczą makulatury w ramach współzawodnictwa.

2. Do akcji zbiórki pracowniczej należy włączyć pracowników umysłowych i fizycznych.

3. Jako minimalną normę dla zbiórki pracowniczej ustala się 1 kg makulatury kwartalnie na jednego pracownika.

§ 5. Jednostki wymienione w § 1 obowiązane są utrzymywać stały kontakt z terenowymi zbiornicami COU, które prowadzić będą ścisłą ewidencję makulatury dostarczanej przez poszczególne jednostki.

§ 6. Sposób dostawy zebranej makulatury należy uzgodnić z terenowymi zbiornicami COU w myśl „Instrukcji COU w sprawie gromadzenia, zabezpieczenia i przekazywania makulatury placówkom COU”, stanowiącej załącznik do okólnika Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 55 z dnia 14 lipca 1951 r.

§ 7. Nadzór nad wykonaniem postanowień okólnika niniejszego oraz okólnika Nr 55 powierza się Gabinetowi Ministra.

w/z M I N I S T R A

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

31.

OKÓLNİK Nr 22

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 26 marca 1952 r.

w sprawie planowania kosztów wynikających z zatrudnienia robotników zamiejscowych.

Celem umożliwienia ścisłej kontroli kosztów, wynikających z zatrudnienia robotników zamiejscowych, wprowadza się — począwszy od 1 kwietnia 1952 r. aż do odwołania — opracowywanie kwartalnych planów tych kosztów w/g wytycznych zawartych w załączonej instrukcji.

Termin opracowania planu kosztów dodatkowych na drugi kwartał zostaje przesunięty wyjątkowo do dnia 4 kwietnia 1952 roku.

MINISTER

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik do Okólnika Nr 22 Mi-
nisterstwa Budownictwa Przemysło-
wego z dnia 26 marca 1952 r.

INSTRUKCJA

o sporządzaniu planów kosztów dodatkowych wynikających z zatrudniania robotników zamiejscowych.

1. Do sporządzania planów kosztów dodatkowych wynikających z zatrudniania robotników zamiejscowych obowiązane są place budów. Zarządy budowlane, zjednoczenia i centralne zarządy opracowują plany zbiorcze.

2. Plany kosztów winny być kontrolowane na podstawie danych z okresu ubiegłego i uwzględniać aktualne potrzeby na okres planowany.

3. Centralne Zarządy po skorygowaniu planów zjednoczeń opracowują plan zbiorczy, który w terminie do 20 dnia miesiąca poprzedzającego każdy planowany kwartał przesyłają w 2 egzemplarzach Departamentowi Zatrudnienia i Płac do zatwierdzenia.

4. W ramach zatwierdzonych przez Departament zatrudnienia i Płac planów, zjednoczenia (zarządy budowlane) zatwierdzają plany kosztów dla odcinków i placów budów oraz innych wydzielonych jednostek.

5. Plany kosztów dodatkowych sporządza się w/g wzoru podanego w załączniku.

6. **Objaśnienia do wzoru:**

kol. 2 — wskaźnik dyrektywny kosztów wynikający z Zarządzenia Ministra Budownictwa przemysłowego Nr 189 z dnia 31.XII.1951 r.

kol. 3—9 obejmuje dane sprawozdawcze z wykonania planu kosztów dodatkowych w miesiącach poprzedzających poszczególne okresy kwartalne, a mianowicie:

dane — z mies. lutego podaje się przy planie
na II kw.

dane — z mies. maja podaje się przy planie
na III kw.

dane — z mies. września podaje się przy planie na IV kw.

Wysokość kosztów wpisywać należy w liczniku, ilość zaś robotników zamiejscowych w/g stanu na ostatni dzień miesiąca sprawozdawczego w mianowniku.

kol. 12 — 17 obejmuje w liczniku planowaną wartość kosztów z tytułu zatrudnienia robotników zamieszczeniowych oraz w mianowniku przeciętną liczbę robotników zamieszczeniowych zatrudnionych w kwartale sprawozdawczym w/g ewidencji w każdym dniu kwartału.

kol. 10 — 18 określają wysokość rzeczywistego i planowanego wskaźnika kosztów dodatkowych, wynikającego ze stosunku procentowego wartości kosztów do wartości produkcji (podawanej w kol. 2 i 11).

7. Wartość kosztów należy podawać w tysiącach złotych z jedną cyfrą po przecinku.

C. Z.

Załącznik do instrukcji w sprawie sporządzania planów kosztów dodatkowych wynikających z zatrudnienia robotników zamiejscowych.

PLAN KOSZTÓW DODATKOWYCH
wynikających z zatrudniania robotników zamiejscowych

[illegible]

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Gabinet Ministra, Warszawa, Krucza 24/26
Tel. 636-80, wew. n. 307, pok. 123.